

Arrest

**nr. 165 121 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: 1.   X
              2.   X
                  In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
                  kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 30 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 4 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 20 oktober 2015 met nr. 232 626 waarbij het arrest nr. 124 924 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2014 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGAMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer/Mevrouwde Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er worden medische elementen aangebracht voor zowel [A.A.] als [A..Z.]:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15/04/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.12.2009. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat hun gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.12.2009. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”, de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“5.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag, die reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken werd beoordeeld bij beslissing dd. 15/04/2013, waarbij onterecht geoordeeld werd dat de aandoeningen waaraan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster lijden niet kunnen weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

5.2.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft een standaard motivering.

"Artikel 9ter -§35° - van de wet van 15 december 1980 (...)

Op 15/04/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijfsd. 16.12.2009. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat hun gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.12.2009. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in hetkadervan een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in hetRijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5" van de wet van 15 december 1980 (...)."

5.3.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dd.15/04/2013.

Echter, deze beslissing werd gemotiveerd aan de hand van het vermeende niet direct levensbedreigende karakter van de aandoeningen van de verzoekers, waarbij tevens een verwijzing werd gemaakt naar artikel 3 E.V.R.M. en de rechtspraak van het E.H.R.M.

Echter, de beslissing dd. 15/04/2013 is een manifest onjuiste beslissing - de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ten onrechte dat voor de toepassing van het artikel 9ter Vreemdelingenwet vereist is dat de actuele gezondheidstoestand van de verzoekers uitermate ernstig zou zijn, het is te zeggen 'direct levensbedreigend' - waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken op heden niet op een rechtsgeldige wijze louter en alleen naar deze beslissing kan verwijzen teneinde de aanvraag van de verzoekers ingediend op datum van 24/07/2013 onontvankelijk te verklaren.

- 5.3.1.

Het is duidelijk dat de standaardmotivering niet draagkrachtig is.

Dit blijkt onmiskenbaar uit de recente rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als van de Raad van State :

-5.3.1.1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het recente verleden dat een standaardmotivatie niet afdoende is ;

"Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche.

Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

- 5.3.1.2.

Verder kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de verwijzing naar de integrale beslissing dd. 15/04/2013, ten onrechte stelt dat er geen directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit blijkt.

Ten onrechte evenwel wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze motivering is duidelijk onterecht in het licht van de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én de minder strikte interpretatie van de Raad van State.

a)

Allereerst met betrekking tot de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen de verzoekers verwijzen naar een arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het EHRM, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Bovendien dient bij de beoordeling eveneens rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

" 3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country or origin or which may be available only at substantial cost"(vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndagoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan van Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh- Ekale Mwanje v. België, par 81 e.v.)

3.2.4 Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond."

Deze overwegingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in talloze andere arresten opgenomen.

Verder staat in het reeds hierboven geciteerde arrest geveld op datum van 27/11/2012 eveneens het volgende te lezen:

"... Ainsi, plutôt que de se référer uniquement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques. La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;

o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;

o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant;

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait l'exigence systématique d'un risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

(...)

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas aux risques de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van dit dossier geen enkele ware beoordeling verrichtte omtrent het risico voor onmenselijke en/of vernederende behandelingen.

b).

Ondertussen is duidelijk aan de hand van een zeer recent arrest van de Raad van State dat geen toepassing dient gemaakt te worden van de rechtspraak van het EHRM.

Effectief.

Door het arrest van de Raad van State dd. 19/06/2013, is het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de 'directe levensbedreiging' volledig achterhaald - (zie RvSt, arrest nr. 223.961, 19/06/2013, A.206.372/XIV-34.542; zie stuk 3).

De Raad van State stelt letterlijk :

"Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

(...)

De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden.

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM

bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond."

5.3.2.

Gelet op hetgeen hierboven uiteengezet is, is het met het oog op de ontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet vereist dat de gezondheidstoestand kritiek is.

De Raad van State stelt immers dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet een ruimere bescherming inhoudt dan de verdragsbepaling vervat in artikel 3 E.V.R.M.

Derhalve, daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken, door te verwijzen naar de beslissing dd. 15/04/2013 stelt dat de 'directe levensbedreiging' een voorwaarde was om toepassing te kunnen maken van artikel 9ter Vreemdelingenwet is deze motivering manifest onwettig te noemen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, in eerste instantie ongegrond te verklaren (beslissing 15/04/2013) was en is dan ook niet wettelijk.

5.4.

Aangezien het duidelijk is dat het medische regularisatie-dossier van de verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken mismeesterd is geworden door een verkeerde toepassing van de wet, is een verdere motivering in rechte in principe overbodig.

Toch wensen de verzoekers, voor zover dit nog noodzakelijk is, nog duidelijk stellen dat het geenszins juist is dat de gezondheidssituatie van de verzoekers niet zou gewijzigd zijn en dat de aanvraag niet dient beoordeeld te worden door een arts-adviseur omdat alle aandoeningen van de verzoekers reeds zouden beoordeeld zijn.

Het is bovendien aan een arts-adviseur - en geenszins aan een ambtenaar zonder enige medische kennis - om te oordelen in hoeverre de situatie gewijzigd is en of de eerdere bevindingen gedaan in dit dossier nog standhouden.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken druist tevens in tegen de wil van de wetgever. Met de aanpassingen in de Wet van 8 januari 2012 heeft de wetgever de intentie gehad het oneigenlijk gebruik van de medische regularisatieprocedure terug te dringen door onder meer een medische filter in de ontvankelijkheidsfase in te voeren.

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan de 9ter-aanvraag al onontvankelijk verklaren als de (ambtenaar)geneesheer van DVZ oordeelt dat 'de ziekte kennelijk (=manifest, nvdr) niet beantwoordt aan de criteria van art. 9ter VW

Het gaat over een prima fade beoordeling door deze arts met de bedoeling uit te sluiten dat de 9ter-aanvrager louter op basis van bijvoorbeeld een 'ontstoken teennagel' of 'banale neusverkoudheid' een attest van immatriculatie (oranje verblijfskaart) krijgt...."

(zie stuk 4, 'Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht', Kruispunt Migratie-Integratie, dd. 17 februari 2012)

In casu is er absoluut geen sprake van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont.

Stopzetting van behandeling heeft immers uiterst verregaande en nefaste gevolgen: indien de eerste verzoeker zijn antivirale therapie niet kan volgen, zal hij overlijden.

In Kazachstan hebben de verzoekers geen toegang - of minstens onvoldoende toegang teneinde de nodige therapietrouw te bewerkstelligen - tot medische zorg en medicatie.

Het moge bovendien duidelijk zijn dat conform de filter, het aan de arts-adviseur toekomt om na te gaan of bepaalde aandoeningen reeds beoordeeld zijn geweest.

Evenwel is dit niet gebeurd, aangezien niet de arts-adviseur maar een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitsprak over de aandoeningen die de verzoekers naar voren brachten.

Tot slot, weze het herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken op onwettige wijze als voorwaarde stelt dat een aandoening, met het oog op de toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet, 'direct levensbedreigend' dient te zijn.

5.5.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekers lijden aan aandoeningen die ernstig zijn en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, ingediend op datum van 24/07/2013, onontvankelijk te verklaren is dan ook onwettelijk.”

2.2.1. De verzoekende partijen voeren dan wel de schending aan van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur” aan, maar verduidelijken niet welke beginselen zij getoetst willen zien. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

2.2.2. Ook de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet toegelicht, zodat ook dit middel onderdeel niet kan worden aangenomen.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt ook de plicht op tot formeel motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 februari 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 15 april 2013 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 16 december 2009, dat de verzoekende partijen bij hun nieuwe aanvraag stukken voegen waaruit blijkt dat hun gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 16 december 2009, en dat in de beslissing van 15 april 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand de betrokkene, zodat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen een betoog over het feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen kritieke gezondheidstoestand vereist. In de bestreden beslissing is

daarover op geen enkel ogenblik sprake. Het betoog lijkt dan ook volledig gericht tegen de beslissing van 15 april 2013 houdende de ongegrondverklaring van hun eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, beslissing waarnaar in de thans bestreden beslissing wordt verwezen. De verzoekende partijen concluderen dat deze beslissing onwettig is en dat, *“aangezien het duidelijk is dat het medische regularisatie-dossier van de verzoekers door de dienst Vreemdelingenzaken mismeesterd is geworden door een verkeerde toepassing van de wet, [...] een verder motivering in rechte in principe overbodig [is]”*.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen op ontvankelijke wijze middelen kunnen aanvoeren tegen beslissingen die niet het voorwerp uitmaken van het onderhavig beroep, moet worden vastgesteld dat de voornoemde beslissing van 15 april 2013 werd vernietigd door 's Raads arrest nr. 110 881 van 27 september 2013 en dus moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Deze vaststelling is verder niet van enige relevantie voor de beoordeling van de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Immers, zo oordeelde de Raad van State, is het niet vereist dat over de eerste aanvraag reeds een beslissing werd genomen, maar volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Indien over de eerste aanvraag nog geen beslissing werd genomen –of er, ingevolge een vernietiging, opnieuw op moet worden beschikt- zal dat alsnog gebeuren, ook wanneer de daaropvolgende aanvraag onontvankelijk is verklaard. Het gaat dan over dezelfde elementen als deze die zijn opgenomen in de daaropvolgende aanvraag, zodat die elementen hoe dan ook worden onderzocht.

2.2.6. In een tweede middelonderdeel stellen de verzoekende partijen, enerzijds, dat het *“geenszins juist is dat de gezondheidssituatie van de verzoekers niet zou gewijzigd zijn”* en, anderzijds, dat het evenmin correct is *“dat de aanvraag niet dient beoordeeld te worden door een arts-adviseur omdat alle aandoeningen van verzoekers reeds zouden beoordeeld zijn”*.

Wat dat laatste argument betreft, moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling de gemachtigde autonoom en zonder tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer gelast met het onontvankelijk verklaren van een herhaalde aanvraag. De vergelijking met de filter, zoals voorzien in §3, 4° van diezelfde bepaling gaat niet op, nu in deze hypothese de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde eerst in een advies moet vaststellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, voordat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk kan verklaren. Van enig machtsmisbruik is dan ook geen sprake. In de mate dat de verzoekende partijen zich overgeven aan wettigheidskritiek, moet erop worden gewezen dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om daarover te oordelen. Het middelonderdeel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partijen ten slotte nog eenvoudigweg poneren, in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld, dat het niet juist is dat hun gezondheidssituatie ongewijzigd zou zijn, volstaat dit niet om de beslissing als ondeugdelijk af te doen. Immers, het komt hen toe om één en ander met concrete argumenten te verduidelijken en aan te tonen, en zij blijven daartoe volstrekt in gebreke. Dit middelonderdeel kan, bij gebrek aan enige toelichting, dan ook niet worden aangenomen.

2.2.7. Samenvattend moet worden gesteld dat, nu de verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat de gemachtigde hun aanvraag ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, die laatste geen verder onderzoek moest voeren naar en motiveren over de vraag of er een reëel risico is voor hun leven of fysieke integriteit, dan wel of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

2.2.8. De verzoekende partijen hebben niet aangetoond dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dat zij kennelijk onredelijk is, dan wel genomen met miskennis van de gegevens van het dossier of in strijd met de bevoegdheidsverdeling die de wetgever voor ogen had. Evenmin werd een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS